

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/ KANTON SREDIŠNJA BOSNA
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 51 0 K 168243 21 Kž 2
Novi Travnik, 11.06.2021. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Novom Travniku u vijeću sastavljenom od sudija Zuhdije Ćosić, kao predsjednika vijeća, te Darmina Avdić i Lazarele Porić, kao članova vijeća uz sudjelovanje zapisničara Erme Jusić, u krivičnom predmetu protiv optuženog E. M., zbog krivičnog djela neovlaštena proizvodnja i stavljanje u promet opojnih droga iz člana 238. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi optuženog, izjavljenoj po braniocu Bekiru Ferizović advokatu iz Travnika, protiv presude Općinskog suda u Travniku broj 51 0 K 168243 20 K od 05.02.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 11.06.2021. godine, a primjenom člana 328. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, donio je sljedeću:

PRESUDU

Žalba optuženog E. M. odbija se kao neosnovana i potvrđuje se presuda Općinskog suda u Travniku broj 51 0 K 168243 20 K od 05.02.2021. godine.

Obrazloženje

Presudom Općinskog suda u Travniku broj 51 0 K 168243 20 K od 05.02.2021. godine, optuženi E. M. oglašen je krivim da je počinio krivično djelo neovlaštena proizvodnja i stavljanje u promet opojnih droga iz člana 238. stav 1. Krivičnog zakona Federacije BiH, pa je za isto djelo osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 2 godine. Pored toga, istom presudom je odlučeno da se optuženom u izrečenu kaznu ima uračunati vrijeme koje je proveo u pritvoru u periodu od 06.01.2020. do 06.04.2020. godine, zatim da se od optuženog trajno oduzima opojna droga cannabis koja je predmet ovog krivičnog postupka i da se ista ima uništiti po pravosnažnosti presude kao i mobilni aparat crne boje marke IPRO, da se od optuženog oduzima imovinska korist pribavljena krivičnim djelom u iznosu od 100,00 KM, te da se optuženi obavezuje da naknadni troškove krivičnog postupka čiju će visinu sud utvrditi posebnim rješenjem pri čemu se paušal utvrđuje u iznosu od 100,00 KM.

Protiv te presude žalbu je izjavio optuženi E. M., po svom braniocu Bekiru Ferizović advokatu iz Travnika, a zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog odluke o kazni s prijedlogom da se pobijana presuda preinači tako što će se optuženi oglasiti krivim da je počinio krivično djelo posjedovanja i omogućavanja uživanja opojnih droga iz

člana 239. stav 3. Krivičnog zakona Federacije BiH i da mu se za isto izrekne uslovna osuda ili da se osporena presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje.

Odgovor na žalbu branioca optuženog podnijela je kantonalna tužiteljica, pa se u odgovoru navodi da je obrazloženje žalbenih razloga proizvoljno i da nije u skladu sa izvedenim dokazima, da je prvostepeni sud pravilno donio osuđujuću presudu naročito imajući u vidu da je povratnik u vršenju krivičnih djela što se vidi iz izvoda iz kaznen evidencije, da ranije osude na kaznu zatvora očigledno nisu utjecale na optuženog da više ne čini krivična djela naročito da se ne bavi nabavkom i preprodajom droge što su potvrdili svjedoci koji su od optuženog kupovali drogu, pa se predlaže da se žalba odbije kao neosnovana i potvrdi prvostepena presuda.

Obzirom da je branilac žalbom tražio da on i optuženi budu pozvani na sjednicu vijeća, to je ista zakazana i održana dana 11.06.2021. godine na koju su pristupili optuženi i branilac ostajući kod svih žalbenih prigovora i prijedloga iz žalbe, dok na sjednicu nije pristupila uredno obaviještena kantonalna tužiteljica, pa je sukladno odredbi člana 319. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, sjednica vijeća održana u njenom odsustvu.

Nakon što je ovaj sud ispitao prvostepenu presudu u granicama žalbenih navoda, kao i po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen krivični zakon, sukladno odredbi člana 321. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, odlučeno je kao u izreci iz slijedećih razloga:

U vezi žalbenog osnova bitne povrede odredaba krivičnog postupka branilac optuženog u žalbi ne precizira koju bitnu povredu postupka je počinio prvostepeni sud, ali iz žalbenih navoda proizilazi da branilac ukazuje na bitnu povredu iz člana 312. stav 1. tačka k) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, pa u tom pravcu prigovara da je izreka presuda nerazumljiva, protivrječna sama sebi odnosno razlozima presude, jer za utvrđenje odlučnih činjenica sud samo paušalno navodi da je iskaze svjedoka S. G., D. Z. i E. R. kao policijskih djelatnika, te A. P. i S.S. cijenio kao pouzdane, objektivne i nepristrasne, zatim da paušalno navodi kako iskaz optuženog neuvjerljiv i da odbrana nije ponudila niti jedan prihvatljiv argument koji bi doveo u sumnju dokaze izvedene po prijedlogu tužilaštva.

Ove žalbene prigovore sud ocjenjuje neosnovanim iz razloga što nema ničega nerazumljivog ili protivrječnog u samoj izreci pobijane presude niti u njenim razlozima, a isto tako ne stoje ni žalbeni navodi kako nižestepeni sud nije dao razloge o odlučnim činjenicama nego da samo paušalno navodi da je iskaze u žalbi navedenih svjedoka cijenio kao pouzdane, objektivne i nepristrasne, a na suprotan način iskaz optuženog. Ovo iz razloga što prvostepeni sud u relevantnom dijelu prenosi iskaze svjedoka na koje se poziva u svojoj presudi, a zatim vrši ocjenu i analizu tih dokaza i pravilno izvodi zaključak o njihovoj međusobnoj podudarnosti i saglasnosti u nizu detalja koji ukazuju i na njihovu uvjerljivost, te vjerodostojnost, a to sve pri osnovanoj konstataciji da odbrana nije ponudila niti jedan prihvatljiv argument koji bi doveo u pitanje ili sumnju istinitost tih iskaza. Time se želi kazati da prvostepeni sud daje razloge o odlučnim činjenicama koje su bile osnova za konačne činjenične zaključke o dokazanosti krivične odgovornosti optuženog za predmetno krivično djelo. Ovo se odnosi i na postavljene koncept odbrane koji se u

cijelosti ogleđa u tome da je pronađena droga kod optuženog bila namijenjena isključivo za njegovu upotrebu, a ne i za prodaju drugim korisnicima, jer je u tom pravcu prvostepeni sud iznosi uvjerljive razloge koji se odnose na iskaze svjedoka A. P. i S. S, kako u istrazi, tako i na glavnom pretresu, a koji su bili kategorični da su predmetnu opojnu drogu u više navrata tokom 2019. godine kupovali upravo od optuženog, te na način držanja opojne droge u više zasebnih i po količini podjednakih pakovanja.

Najveći dio žalbe branioca optuženog odnosi se na žalbeni osnov pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja u vezi čega je prvi prigovor da je prvostepeni sud bez osnovanog razloga odbio prijedlog odbrane za suočenje između optuženog s jedne strane i svjedoka A. P. i S.S. s druge strane, a na okolnost da je svjedok S. S. optuženom rekao da su tako morali svjedočiti u policiji.

Ovim prigovorima se neosnovano ukazuje na nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, jer je i po ocjeni ovog suda pravilan zaključak prvostepenog suda kako se predloženo suočenje optuženog i svjedoka pokazuje kao nepotrebno imajući u vidu da su navedena svjedoka i na glavnom pretresu bez ikakvih ograda potvrdili da su od optuženog kupovali opojnu drogu, dakle kada na te svjedoke niko ne vrši nikakav pritisak, a sve imajući u vidu da iskazi navedena dva svjedoka na glavnom pretresu u bitnom ne odstupaju od njihovi iskaza u istrazi u pogledu odlučnih činjenica od koga, kada, gdje i koju vrstu droge su kupovali, te da su oba svjedoka kazala da ostaju i kod svojih iskaza u istrazi na koje ih nije niko prisilio.

Pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja prvenstveno osporava postavljenim konceptom odbrane prema kojem je optuženi, svu drogu koja je pronađena kod njega, nabavio za vlastite potrebe kao dugogodišnji korisnik te droge obzirom da je kao maloljetnik postao pripadnik Armije BiH u proteklom ratu i kojem je doživio traume i strah, da optuženi nema potrebu da prodaje drogu jer zarađuje pravljenjem cigareta od rezanog duhana uz mjesečnu pomoć svog brata koji živi u A. od 200 do 300 američkih dolara. Potom se žalbom prigovara da u krivičnom postupku nije utvrđeno niti navedeno ime i prezime neke osobe koja bi potvrdila navode optužnice da je optuženi prodavao opojnu drogu u kritičnom periodu, što dodatno upućuje na zaključak da je optuženi drogu nabavljao za sebe, a da mu je droga pronađena sa vanjske strane dimnjaka ćevabdžinice „E.“ u B. podmetnuta od strane policijskog djelatnika S. G..

Ni ovi žalbeni prigovori nisu osnovani prvo iz razloga što je nejasno kako se žalbom tvrdi da u krivičnom postupku nije utvrđeno niti navedeno ime i prezime neke osobe koja bi potvrdila optužne navode iako se u prednjem dijelu žalbe navode imena i prezimena dva svjedoka koja su potvrdila optužne navode da su upravo od optuženog kupovali opojnu drogu. Nadalje, činjenica da optuženi eventualno ostvaruje zaradu prodajom duhana i da dobija novčanu pomoć od svog brata nije od kakvog značaja zato da li je dokazano ili ne da se optuženi bavio i nabavkom i prodajom droge radi dodatne zarade. Ovo naročito kada se ima u vidu da je upravo za to krivično djelo do sada višestruko osuđivan što govori o njegovoj riješenosti da se bavi takvim načinom zarade novca. Najzad, pored iskaza svjedoka A. P. i S. S., prvostepeni sud pravilno uočava i osnovano ističe kako način na koji su vršena pakovanja pojedinih količina predmetne opojne droge očigledno ukazuju da je time bila pripremljena za dalju prodaju, jer ukoliko je optuženi drogu zaista nabavio radi svog korištenja onda je potpuno nepotrebno da je sa jedne hrpe usitnjava i pakuje u više zasebnih paketića.

Kako je nižestepeni sud, radnje za koje je izrekom pobijane presude optuženog oglasio krivim, pravilno pravno ocijenio kao krivično djelo neovlaštene proizvodnje i stavljanja u promet opojnih droga iz člana 238. stav 1. Krivičnog zakona Federacije BiH, a ne kao krivično djelo posjedovanja i omogućavanja uživanja opojnih droga iz člana 239. stav 3. istog zakona kako se to žalbom tvrdi, pa se time žalba branioca optuženog ocjenjuje kao neosnovana i u odnosu na žalbeni osnov povrede krivičnog zakona iako taj osnov nije posebno naznačen u uvodu žalbe, ali proizilazi iz žalbenih prigovora. Slijedom navedenog, nije bilo osnova ni za primjenu principa in dubio pro reo, kako se to također traži izjavljenom žalbom, jer ni za prvostepeni sud, a ni za ovaj sud ne postoji sumnja u pogledu činjenica koje čine obilježja krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim.

Konačno, žalba je na prvostepenu presudu izjavljena i zbog odluke o kazni, pa se u tom pravcu ponavlja koje je olakšavajuće okolnosti prvostepeni sud cijenio prilikom odmjeravanja kazne, a zatim se tvrdi da na strani optuženog postoji još niz olakšavajućih okolnosti kao što su njegovo ponašanja poslije izvršenje krivičnog djela, iskreno žaljenje i kajanje što se to desilo, obećanje da se to više nikada neće ponoviti, da se predmetni događaj desio prije više od 1 godine, da se radi o lakoj drogi i malim količinama, da mu je kćerka bolesna i da je priznao da je drogu pronađenu kod njega na tavanu koristio za sebe. Što se tiče otežavajuće okolnosti koja se odnosi na njegovu raniju osuđivanost prema izvodu iz kaznene evidencije za 2000., 2001., 2008., 2013., 2017. i 2019. godinu žalbom se tvrdi da su presude iz tih godina trebale biti brisane po službenoj dužnosti, pa da time ne stoji velika upornost i bezobzirnost te težina djela kako to nalazi prvostepeni sud.

Neosnovani su i ovi žalbeni prigovori, jer je nejasno na kakvo to konkretno ponašanje optuženog poslije izvršenje djela branilac misli naročito imajući u vidu kada je djelo dovršeno 05.01.2020. godine, a da je prvostepenom presudom osuđen 05.02.2021. godine. Nadalje, iskreno žaljenje i kajanje što se ovo desilo i obećanje da se to više nikada neće ponoviti nikako se ne mogu prihvatiti kao iskreni i uvjerljivi kada je optuženi višestruki povratnik u izvršenju krivičnih djela počinjenih 11 puta od čega su dvije posljednje osude za isto krivično djelo, pa kada kazne zatvora u trajanju od 11 mjeseci nisu bile dovoljno upozorenje optuženom da više ne čini krivična djela onda se od istog ne može očekivati da žaljenje i kajanje izražava iskreno, a posebno da više neće ponoviti krivično djelo ako mu se izrekne uslovna osuda ili blaža kazna od ranije izricanih, a kako se to u pogledu krivične sankcije predlaže žalbom. Isto tako, ne predstavlja olakšavajuću okolnost protek perioda od svega jedne godine od izvršenje djela do presuđenja iz razloga što to ne predstavlja relevantan period za zaključak kako je optuženi zaista odlučio da više ne čini krivična djela naročito kada se ima u vidu period u kojem je ranije činio krivična djela prema presudama od dvije 2001. do 2019. godine. Okolnosti koje se odnose na zdravstveno stanje optuženog i njegove porodične prilike prvostepeni sud je već cijenio u svojoj presudi, dok se žalbom ne ukazuje na konkretan dokaz o bolesti kćerke optuženog. Najzad, priznanje da je pronađenu drogu koristio za sebe također nije olakšavajuća okolnost, jer tu činjenicu prvostepeni sud, kao i ovaj sud ne prihvataju utvrđenim i istinitim izrekama svojih presuda.

Kada se uz sve to ima u vidu broj ranijih osuda i vrsta krivičnih djela u tim osudama, onda se i po nalaženju ovog suda pravilno i osnovanom pokazuje elaboracija prvostepenog suda o upornosti optuženog u vršenju istog krivičnog djela i opasnosti od takvog njegovog ponašanja po zdravlje drugih osoba, naročito mlađe životne dobi zbog čega to sve opravdava izricanje kazne zatvora u trajanju od 2

godine koja je i po uvjerenju ovog suda adekvatna težini počinjenog krivičnog djela, a naročito ličnosti optuženog i njegovom ranijem dugogodišnjem ponašanju. Takvo stanje stvari ukazuje da je žalba branioca optuženog neosnovna i u dijelu koji se odnosi na odluku o kazni, pa je istu žalbu kao takvu bilo nužno odbiti u cijelosti i potvrditi prvostepenu presudu primjenom odredbe člana 328. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH.

Zbog svega naprijed navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Erma Jusić

Predsjednik vijeća
Zuhdija Čosić

Pravna pouka:
Protiv ove presude žalba nije dopuštena.